

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789934000.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Hun rejste da med alle os små rollinger på en lille pæreskude til Ålborg. Vi led meget ondt undervejs, og min moder har ofte i senere år med tårer i øjnene fortalt os om sin nød og forladthed i hin tid, og med hvilket tungt hjerte hun ankom i den fremmede by. Her fæstede hun nu en temmelig stor lejlighed, hvilket var nødvendigt, når de mange af regimentet skulle spise sammen. Jeg ser endnu huset for mine øjne med sin temmelig høje stentrappe, som førte ned til gaden; langs med den løb en kanal, ved foden af trappen en bred rendesten. Jeg var dengang mellem tre og fire år. Liggende på alle fire ved denne rendesten, rodende med en pind i samme, vakte jeg første gang til bevidsthed om mit eget jeg i dette liv. Jeg husker tydeligt, hvorledes jeg pludseligt så i vejret, skamfuld tørrede mine fingre af og tænkte: »Hvis nogen ser dig liggende således her, da er det vist en skam for dig.« Fra denne 19 dag af holdt jeg mig til trappen, ved hvis sider der på grund af den ringe færdsel groede græs. I disse græsstrå så jeg nu de dejligste blomster; undertiden også store træer, hvori jeg så fugle, eng-le, kort alt, hvad jeg ville se. Altid udøvede jeg mine lege ene; aldrig meddelte jeg nogen, hvad der sysselsatte mine tanker. »Hun går så stille og tosser om,« hørte jeg ofte min moder og mine ældre søskende sige. Også havde jeg en anden forunderlig passion. Når jeg sad ved min kære stentrappe, havde jeg ofte bemærket, at i fugtigt vejr kom regnormene krybende frem af jorden; heraf sluttede jeg, at de stakler længtes efter at blive vaskede; for at hjælpe dem så godt jeg kunne med at få dette ønske opfyldt, gravede jeg ofte hele timer i jorden og samlede så mange sammen som muligt. Jeg kunne have et helt nøgle af orme; disse vaskede jeg af på det omhyggeligste, skyllede dem i flere hold vand, indtil de var ganske rene, og puttede dem så atter ned i jorden, forvisset om at have gjort en god gerning. Med slige stille, beskedne glæder gik mine første barndomsår hen.